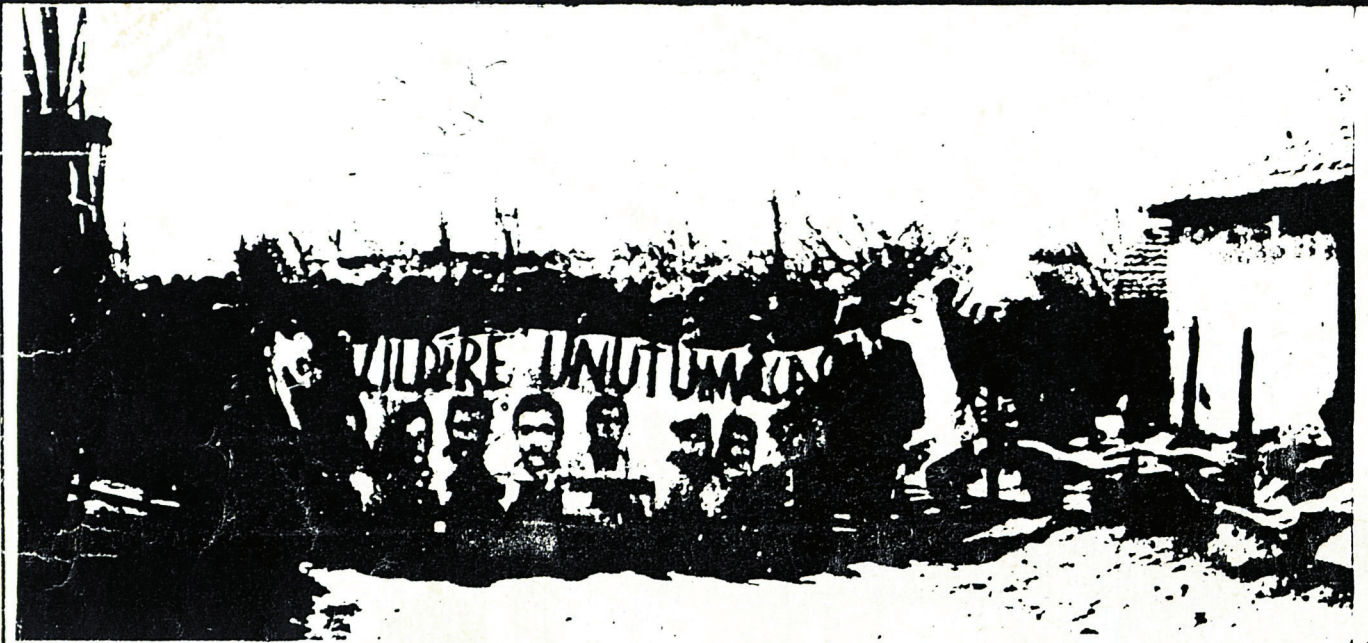

DEVİRİMCİ İŞÇİ

SAYI:1

31.MART.1979

ONLAR YAŞIYOR

Bundan 7 yıl önce Kızıldere köyünde Türkiye devriminin on yiğit evladı katledildi. Mahir Çayan ve arkadaşları Dehiz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın idamlarını engellemek istemişlerdi. Kaçırdıkları üç İngilizle başlayan 12 Mart'ın korkunç takibi onları Kızıldere'de buldu. Teslim olmalarını istediler. Onlar "Biz buraya teslim olmaya değil, ölmeye geldik" dediler. Teslim olmadılar ! Savaştlar ! Öldüler !

ONLAR'ın ölümleri amerikancı faşist generalleri, para babalarını zafer sarhoşlu'una itti. ONLAR'ı Kızıldere'de bazukaların yaktağı köy evinin küllerine gömdüklerini zannettiler.

OYSA ONLAR ÖLMEDİLER, YAŞIYORLAR. TÜRKİYE HALKLARININ RUHUNA VE BİLİNCİNE GÖMÜLDÜLER.

ONLAR halkımıza açlık, zulüm, baskı ve pahalılıktan başka bir şey getirmeyen faşizme karşı savaştlar. Zindanlara doldurulan devrimciler, işkence tezgahları, Faik Türün'lerin denetiminde yasaklanan grevler, düşürülen ücretler demek olan 12 Mart faşizmine karşı halkımızın öfkesi, bilinci, tetiği oldular.

Bugün ONLAR'ın yaktağı ışık fabrikalarda, okullarda, köy ve mahallelerde faşizme karşı savaşan işçilerin, köylülerin, gençliğin yolunu aydınlatıyor.

ONLAR TÜRKİYE DEVİRİMCİ HAREKETİNDE YENİ BİR ÇIĞIR AÇTILAR. TESLİM OLMAMAYI, SAVAŞMAYI ÖĞRETTİLER.

ONLAR'ın açtağı bu yeni çığır sadece ege men sınıfları sar smakla kalmadı; 60 yıldır halk kitlelerine teslim olmayı, pasifizmi öneren teslimiyetçi sağ çizgiyi de yerle bir etti. Onun için TKP'si, TIP'i-TSİP'i amerikancı generallerle aynı koroyu oluşturdular. Gerici güçlerin yalan ve safsataları sözde solcularca da tekrar edildi. Ama tüm bu gerici korosuna en güzel cevabı bugün ONLAR'ı mücadelesine bayrak yapan Türkiye halkları veriyor.

12 Mart ve sonrası karşısında takınılacak tavır bundan dolayı, sahte solcularla devrimciler arasındaki ayırım çizgisini oluşturur. Bugün ülkemizde ONLARA

karşı takınılan tavır, doğru devrimci çizgiyi savunmanın da mihenk taşıdır. Bugün gerek TKP, TIP, TSİP, KSD vs. gerekse her türlü aceleciyi geçmiş konusunda birleştiren nokta, geçmişin bir dizi askeri eylemler düzeyine indirgenmesidir. Geçmiş her iki bakış açısı tarafından da (ister doğrudur diye savunulsun, ister reddedilsin) salt bir askeri örgütlenme, bir foko örgütlenmesi ve bunun ürünü olan eylemler düzeyine indirgenir. Gerek revizyonist, gerekse her türden aceleci ile devrimci hareket arasındaki en temel ayırım noktası geçmişin böyle bir değerlendirilmesinde yatar.

Geçmişin siyasi muhtevasını kavramayan, onu sadece askeri bir yapıdan ibaret örgütlenme olarak gören her akım onun reddine dayanır. Ve bugünkü devrimci görevleri çözmede oportünizme batır.

Geçmişten alınacak en özlü ders, bu açıdan, onun işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketinin temsil eden siyasi muhtevasını kavrayabilmektir. Yani ONLARDAN öğrenmektir.

Ve biz onlardan öğrendik savaşmayı. Halk kitlelerinin aktif mücadelesini faşizme karşı bir kale gibi dikmeyi biz ONLARDAN öğrendik.

Tüm bunlardan dolayı, birde çok, çokta bir olan, hepsi birer MAHİR, hepsi birer SAFFET, HÜDAİ, SİNAN KAZIM, SABAHATTİN, NİHAT, CİHAN, AHMET, ERTAN, ÖMER olan halkın bu yiğit evlatlarını unutmamak, unutmayacağız. Onlar halkların kalbine devrimcilerin bilincine gömüldüler.

ONLAR KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ŞİARINI DEVRİM YOLUNA KANLARIYLA YAZDILAR

"Bırakın liberallerin ve dehşete düşmüş entellektüellerin özgürlük adına verilen ilk gerçek kitle muharebelerinden ödleri kopsun, bırakın korklar gibi döğüşünüzü yere tekrar gitmeyin, ölüme giden yola bir daha ayak basmayın desinler. Sınıf bilincine sahip proletarya onlara şöyle cevap verecektir; Tarihte bütün devrimlerin büyük sorunları sadece ileri sınıfların tekrar tekrar saldırıları ile çözülmüştür. Ve onlar yenilgi derslerini öğrendikten sonra zafere ulaştılar. Yenilmiş ordular iyi öğrenirler."

ÇIKARKEN

Genel olarak Türkiye'de yaşanan yenilgi ve dağınıklık yıllarının etkileri farklı boyut ve biçimleriyle Almanya'daki devrimci harekette de yaşandı. Yaşadığımız toplumsal bütünün kendine has özellikleri toparlama sorunu olarak önümüze getirdi. Ama ne için, kime karşı, nasıl birleşilecekti. Ve en önemlisi kimler birleşecekti?

Türkiye devriminin bir parçası olmamız itibarıyla siyasi guruplaşmalar biçim olarak Türkiye'deki saflaşmanın, guruplaşmanın özelliklerini görevleri karşısında takınılan farklı tavırlar ve guruplaşmalar buraya'da aynen yansıyor. Ama yakalanması gereken asıl halka sınıf mücadelesinin uluslararası karakterinin kavranmasıydı. Sınıf mücadelesinin ulusal biçimleri konusunda doğru derimci safda yer alabilmek ancak poroleter enternasyonalizmini doğru kavramakla, Marksizmi doğru kavramakla mümkündür.

Türkiye'de devrimci saflaşmada yerimizi alabilmek, gerek Türkiye devrimini sorunları hakkında sistemli bir idolojik bütünlüğe sahip olmaktan geçtiği kadar bura sorunları hakkında da sistemli bir programdan geçecektir. Almanya özelinde bu iki temel üzerinde, Anti-faşist, Anti-Emperyalist güçlerin toparlanması da önemli bir devrimci görevi oluşturuyor. Biz burada özellikle neler yapabileceğiniz sorularına cevap getirmeye Almanya'daki Türkiyeli işçilerin mücadelesinde doğru devrimci alternatifini içinde bulduğumuz platformda sunmaya çalışacağız. Bu açıdan eleştirilere açığız Almanya'da Anti-faşist, Anti-Emperyalist platformda yaratmaya çalışacağımız devrimci alternatifin buradaki devrimci güçleri bir araya getirmede önemli bir işleve sahip olduğuna inanıyoruz.

Bülten Almanya'da varolan bir kısım derneklerin ortak bir faaliyeti olarak çıkıyor. Belirli çalışmaların sonucu olarak gerek Türkiye'ye yönelik gerek buradaki görevler konusunda ortak bir platform da birleşen dernekler olarak

oluşturulan bu platformu tartışmaya sunuyoruz. Bu bültenle devrimci güçlerin belli bir platformda birleşebilmelerinin sorunlarını ve buradaki görevlerimize ışık tutacak çeşitli yaklaşımları tartışmaya çalışacağız. Tüm devrimcileri böyle bir platformda yer almaya çağırıyoruz.

Ü Z E L T M E : Elimizde olmayan nedenlerle ÇIKAR-EN yazısında çok önemli dizgi hataları olmuştur. Paragraf 1 Satır 4-6 arası:

Yaşadığımız toplumsal bütünün kendine has özellikleri toparlama sorunu biraz geç de olsa acil bir sorun olarak önümüze getirdi.

GÖRÜŞLE

Biz Almanya'da var olan bir kısım dernekler, Almanya şartlarında tutarlı bir Anti-faşist Anti-Emperyalist platformun oluşturulması gerektiğine inanıyoruz. Böyle bir platform bizi kaçınılmaz olarak içinde yaşadığımız parçayı nasıl değerlendirdiğimiz, görevlerimizin (gerek Türkiye gerek Almanya açısından) neler olduğunu tespit edilmesi tartışmasına götürdü. Çünkü birlik ve ayrılıklara temel teşkil edecek bir ideolojik platform, hareketin hedefleri ve yönelimi konusunda ne düşünüldüğü sorusuna verecek cevaptan yatar. İçinde bulunduğumuz şartlar nelerdir? Yani esas olarak somut görevlerimize ilişkin bir tartışma platformu oluşturmak, bunu bir programa dönüştürebilmektir sorun... (1)

Bu konu üzerinde yeni tartışılan bir konu değil belki, ama Almanya özelinde böyle bir anlayışla soruna yaklaşmanın ilk olumlu denemesidir diyebiliriz. Bu açıdan tartışmaya açtık ve belki eksiklikleri de beraberinde taşımaktadır. Böyle bir çabanın ülkemizdeki saflaşmaya uzaktan da olsa bir katkısı olacağına ve Almanya şartlarında doğruyu yapmak isteyen unsurları bir araya toplayacağına inanıyoruz... ALMANYA KOŞULLARI VE GÖREVLERİMİZ

II. Dünya savaşı sonrası Amerikan emperyalizminin güdümünde hızlı bir gelişme gösteren Alman kapitalizmi, bu gelişmesinin belli bir evresinde gerekli işgücünü bulamamak sorunuyla karşılaştı. Bu çıkmaza "çözüm" modern toplumun "köle transferi" yoluyla bulundu. Geri bıraktırlmış ülkelerden "masrafsız", "hazır" ucuz işgücü ithal edildi.

Bu hızlı gelişme kapitalist ekonominin kendi iç işleyişi sonucu, yapısal olarak tıkanıklığa uğradı. 70 lerde yaşanan krizle Alman kapitalizmi, bu yabancı işçilerin belli bir bölümünü geri yolladı. Şu anda Almanya'da 3.95 milyon civarında yabancı bulunmaktadır. (2) Ve budur Alman toplumunda azınlıklar sorunu yaratmıştır. (T oplam nüfusun % 6.42'si) Bu işçiler arasında gerek en kalabalık yerli oluşturmaları gerekse politik olaylara karşı duyarlı oluşları itibarıyla Türkiyeli işçiler önemli bir yere sahiptirler.

Kapitalizm, başlangıçta kendi iktisadi bunalımını çözmek için ülkesine çağırdığı bu işgücü ordusunu kırı i giderecek basit araçlar olarak görüyordu. Ama, gelişmeler kaçınılmaz olarak, insanı basit bir meta, bir mal gibi gören kapitalistlere çağırdıkları işgücünün makinalar değil insanlar olduğunu öğretti. Her biri kendi toplumsal ve tarihsel özellikleriyle birlikte Almanya'ya gelen bu yabancı işçiler Alman kapitalizmi açısından şimdi gerçekten bir "sorun" haline dönmüştü. 1970 kriziyle birlikte bu işçilerden 700.000 kadarı 4 yıl içinde geri gönderildiler, ama eğitim, konut, emeklilik, yeni genç kuşak, siyasi hakların sağlanması gibi bir dizi problemle kapitalizmin sorunu olmaya devam edecekler.

Öte yandan modern toplumun köleleri, kendi ülkelerinden daha iyi olanaklar elde etmek için geldikleri Alman toplumunda 2. hatta 3. sınıf vatandaş muamelesiyle en ağır şartlarda çalışıyorlar. Yaşamayacak durumda olan yerlerde yaşıyorlar ve en temel haklarından mahrum bulunuyorlar. Ama tüm bunlar kendi ülkelerindeki kronikleşen ekonomik kriz ve sürekli işsizlik nedeniyle bu işçilerin burada kalmalarına engel teşkil etmiyor. Onlar kendi ülkelerinde daha olumlu bir alternatif bulamamaları nedeniyle burada en hayasızca sömürü yöntemleriyle iliklerine kadar sömürülüyorlar.

Var olan tablo artık "Yabancı işçiler" sorununun basit, geçici bir dönemi kapsayan bir sorun olmadığını gösteriyor. Bu sorun günümüz emperyalist ilişkilerinin doğurduğu, Alman kapitalizminin kronikleşen bir sorunu haline dönmüştür. Soruna sıhhatli ve sistemli bir yaklaşım ancak, bu işçilerin basit birer mültecisi, yarı evlerine dönecek göçmenler olarak görülmemeleriyle mümkündür. Ülkemiz ve Almanya'da kapitalizm var oldukça yeni boyutlar kazanacak olan ve mutlaka sistemli bir analize tabi tutulması gerekli bir sorundur.

Paragraf 2 Satır 1-7 arası:

Türkiye devriminin bir parçası olmamız itibarıyla siyasi guruplaşmalar biçim olarak Türkiye'deki saflaşmanın, guruplaşmanın özelliklerini taşıyor. Yani Türkiye'deki sınıf mücadelesinin görevleri karşısında takınılan farklı tavırlar ve guruplaşmalar buraya da aynen yansıyor.

Düzeltilir, özür dileriz.

DEVRİMCI ÇALIŞMA ANLAYIŞI

Denebilir ki, Türkiyeli işçilerin Almanya'da var oluşu Alman ve Türkiye Proleteryasının (genelde proleterya) mücadelesinin ortaklığını gösteren somut kriterlerdir. Almanya'daki sınıf çatışmasının bir unsuru olan, buradaki sınıf ilişkilerinde Alman proleteryasının bir parçası olan Türkiyeli işçiler arasında gelişen Devrimci hareketin nasıl bir anlayışa sahip olmasıdır? Bu işçileri örgütlerken Almanya ve Türkiye'ye yönelik sorunları nasıl bir bütünlük içinde ele almalıdırlar? Somut görevlerimi ve önerilerimizi sıralamadan önce bu sorulara cevap vermek zorunludur. Çünkü sorun işçi sınıfı biliminden neyin anlaşılmasıdır. Hangi anlayışla yığınları gidileceğinin tesbiti sorunudur. O halde, eğer aramızdaki birlik ve ayrıklıkla "hareketin ortak hedefleri" konusunda kaynaklanmamak istiyorsak, hareketin ve onun hedeflerinin ne olduğunu tesbit etmek gerekmektedir. Anlaşılacağı üzere sorun doğrudan Marksizmin nasıl kavranması gerektiğine ve bunun bir özel parçaya nasıl uygulanması gerektiğine ilişkin bir tartışmadır.

Görülmesi, yakalanması gereken ilk halka, Alman toplumunda yaşayan Türkiyeli işçilerin ikili özelliğinin açıkça çıkartılmasıdır.. (3) Birincisi, Türkiyeli olmaları itibariyle kendi toplumlarına ait olmaları ve sınıfsal saflaşmada yerlerini almış olduklarıdır. Yani burada Türkiyeli işçiler'dirler ve o toplumsal formasyonun bir parçasıdırlar. İkincisi, burada üretimdeki yerleri itibariyle işçilerdir ve sınıfsal planda Alman proleteryasının parçasıdırlar. Yani, Türkiyeli olmaları itibariyle, o toplumun bir parçası olmaları itibariyle ülkelerindeki her toplumsal çalkantıdan var olan canlı bağları nedeniyle sürekli etkilenmektedirler.

İkincisi Alman toplumunda bir azınlık oluşturmaları işçi sınıfına dahil olmaları itibariyle buradaki sınıf çatışmasının da bir unsurdurlar, buradaki toplumsal kavga da (Şimdilik ağırlıkla sendikalar düzeyinde, ekonomik planda olmasına rağmen) yerlerini almışlardır. İşçilerdir ve sömürülmektedirler. Bu anlamda sorunları doğrudan Alman işçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesinin parçasıdır. Türkiyedeki sınıf çatışmasının bir unsuru olmaları itibariyle de Türkiye'deki iktidar sorunun çözümü bu işçilerin sorunun da çözümüdür. Çok açık görülüyor ki, (diğer binlerce örnekten biridir sadece bu) işçi sınıfının mücadelesi ulusal sınırların ötesinde uluslararası bir anlam taşımaktadır. Yabancı işçileri ve özde Türkiyeli işçileri böylesi bir bütünlükte değerlendiremeyen bir bakış açısı kaçınılmaz olarak sorunların çözümünde ulusal sınırlara çakılıp kalacaktır.

Günümüzde sosyalist hareketin enternasyonal olma- yı işçi sınıfının sorunlarının çözümünde ulusal sınırları bir yaklaşım eğilimini ön plana çıkarmaktadır. Gerek siyasal, gerek örgütsel planda uluslararası Marksizmin bugün içinde bulunduğu durum proleteryanın mücadelesinin biçimine ilişkin sorunların öze ilişkin sorunları olarak ele alınmasına yol açmaktadır. (Konumuz açısından Türkiyeli işçilerin yer ve anlamı tartışıldığında bunu açıkça gözlemek mümkündür.) Bunda bugün uluslararası planda revizyonizmin esas olarak milliyetçilik temelinde izlediği siyasi hattın da önemli bir katkısı vardır. Sorun öncelikle ulusal, her ulusun kendisini ilgilendiren sorun düzeyinde ele alınmaktadır. Böylece öz, basitçe biçime feda edilmiştir. Enternasyonalizm ise "Uluslararası kardeşlik ve dayanışma" düzeyinde burjuva liberal bir çerçeveye sıkıştırılmıştır. (Tüm bu söylediklerimizi FİDER, ATİF ve gibi örgütlerin çalışma programlarında da gözlemek mümkündür.)

Proleteryanın sınıf mücadelesi esas olarak uluslararasıdır. Proleteryanın temel tek ulusal düşmanı vardır, ulusal uluslararası planda ortak düşmanı vardır. Bu anlamda proleteryanın (ve onun teorisi Marksizmin) vatanı yoktur. Muhave olarak kavranması gereken temel halka budur. Bugün burjuva uluslar çerçevesinde, her ülke proleteryasının kendi ulusal sınırlarında örgütlenmesi zorunluluğu proleterya mücadelesinin biçimine ilişkin sorunlardır. "Özünde öyle olmakla birlikte proleteryanın burjuvaziye karşı mücadelesi, başlangıçta ulusal ölçüsünde bir mücadele biçimine bürünür. Her ülkenin proleteryası elbetteki herşeyden önce kendi burjuvazisi ile mücadelesini" (K. Manifesto) o halde

burada da işçi sınıfına giderken anlatılması gereken budur. Proleteryanın mücadelesinin muhtevası, Marksizmle bir çerçeveyi belirler. Yani, Marksizmden ne anlaşılmalı, onun kavranması sorunudur.

O halde Almanya'da yaşayan Türkiyeli işçiler itibariyle sorun nasıl ele alınmalıdır? Öncelikle bunu söylemek gerekir ki, Marksizm bitmiş, tamamlanmış bir şey olmadığı için konumuza ilişkin ezber formülleri bulundurmaz mümkün değildir. Herşartta uygun bir dizi formüller yağını olmayan Marksizm sosyal yaşamın gerçekliği tarafından gerçekleştirilen bir teoridir. Yaşayan gerçek bizi yeni bir toplumsal olgı ile karşı karşıya getirmiştir. Yabancı işçiler ve onların sorunlarının çözümü... Bu kendi özgülünde sorunun ana lizini kaçınılmaz kılar. O halde bu konuda ezbere alıntılarla, kalıplarla sorunun çözülmeceğini bilmek ilk veridir. "Sermayeye karşı yürütülen mücadele karşılaşılan olaylar ve durumlar... her derde deva harcılaem fikirlerinin yetersizliğini..." bize öğretiyor Marx. Marksizm bize sadece sorunları çözme, ele alma yöntemini, kavrayış ve yorumlama yeteneğini verir. Almanya'da özel olarak Türkiyeli işçiler arasında da çalışma yapmak ödevi ile karşı karşıya olan Devrimciler o halde temel olarak bu noktayı ön plana çıkartmak zorundadırlar. Bu ise gerek Almanya'daki sınıf mücadelesi, (işçilerin buradaki somut sorunlarının çözümünü içeren) ve Türkiyedeki sınıf mücadelesi içinde net bir siyasal tavır almakla mümkündür. Çünkü Türkiyeli işçiler somut olarak her iki toplumun sorunlarıyla karşı karşıyadırlar. Her iki mücadelede şu veya bu biçimde içindedirler veya içinde olmaları gerekir. O halde kitle örgütleri burada Türkiyeli işçileri örgütlerken sıhhatli bir bakış açısından kaynaklanan bir programa sahip olmak zorundadırlar. Esas olarak bu program Ekonomik-demokratik bir planda da olsa Almanya'ya ilişkin ve Türkiye'ye ilişkin görevleri diyalektik olarak kavramak zorundadır. Almanya'da var oldukları sendikal örgütlenme içinde, sömürü payını azaltma konusunda verilen mücadele konusunda, yabancılar kanununu, siyasi özgürlüklerin kazanılması konusunda doğru bir bakış açısı sahip olmalı, bu konuda doğru bir hat izleyen tüm Alman soluyla en somut mücadele biçimlerini geliştirmelidirler. Tüm bu mücadeleler siyasi mücadelenin belirleyiciliği içinde hayata geçirilmelidir. Türkiye yönelik görevler başlığı altında özetleyebileceğimiz, Anti-faşist kampa işçilerin yer almalarını sağlamak, gelişen faşist saldırıları burada teşhir etmek, Türk hükümeti unsuru üzerinde demokratik bir baskı unsuru olmak gibi, görevleri sıralayabiliriz. Bu görevleri sıraladığımızda göreceğimiz gibi, bunların Almanya ve Türkiye biçiminde bir tasnife tabi tutulması bizi mekanik bir zorlamaya itebilmektedir. Örneğin, emeklilik, eğitim vs. gibi her ülke burjuvazisini hedef alan taleplerde mevcuttur. O halde bu görevleri birbirine alternatif iki başlık altında toplamak ve sorunu bu alternatifler arası tercih sorununa indirgemek esas olarak yanlıştır. Görevler bir bütündür ve sorun bu görevlerin ne tür bir anlayışla ele alınacağı sorunudur. İkincisi bu görevlerden birine karşı kayıtsız kalmamanın (Örneğin: Türkiye'deki gelişmeler ve buradaki görevler) diğer görevlere karşı da kayıtsız kalmak demek olduğunun bilinmesidir. "Marksist olan kimse hiçbir vakit sınıflararasındaki ilişkilerin incelenmesi gibi sağlam bir tabanı elden bırakmamalıdır (Lenin)"

Tarihin motoru sınıf mücadelesidir. Marksistler bu temel üzerinde otururlar. Tüm sorunları çözerken sınıf mücadelesinin objektif seyri gözler ve bunun gereklerini yerine getirirler. Yani varılan teorik sonuçlar icat edilmiş yada keşfedilmiş fikirlerle, ilkelere dayanmaz aksine sadece gözlerimiz önünde gerçekleşen eden sınıf çatışmasının, tarihi bir hareketin dayanır ve onun genel terimlerle ifadesidir. Türkiyeli işçilerin buradaki örgütlenmeleri ve karşılaşılan sorunlara çözüm getirme konusunda da yapılması gereken budur. Onun içinde yaşadığı, çelişkisi bulunduğu şeyleri bilmek ve ona bu sorunların doğru çözümünü gösterebilmektir. Bu, Almanya'da mücadelede sorunların çözümü konusunda doğru devrimci tavır takınmakla, Türkiye sınıf mücadelesinde devrimci saflarda yer almakla mümkündür. Eğer işçilerin sorunları bir bütün olarak ele alınabilirse görülecektir ki, Türkiye ve Almanya açısından görevler birbirine alternatif değil, tersine birbirini tamamlayan bir elmanın iki yarısıdır. Ve bu görevlerden birinin eksik yerine getirilmesi diğerinin başarısızlığı anlamına gelir.

Bu konuda ortaya çıkan bazı hatalı eylemlere, Bu-
dan sonraki çalışmalar açısından önem taşıdığından
değinmekte yarar var.

Bazıları Almanya'da yapacak pek birşey olmadığını
burada dernekler düzeyinde örgütlenmenin, işçileri
somut sorunları etrafında harekete geçirmenin önemli
olmadığını söylüyorlar. Çünkü burada işçi sınıfı za-
ten hep "Aristokrat ve Revizyonist" miş. Yapılacak
şey Türkiye'ye kadro yollamak ve yardım etmektir. Ta-
biki bu sınıf mücadelesinde havlu atıp tipik bir gö-
rüşdür. Sınıf mücadelesinin görevlerini yerine getir-
mek yerine, ezberlenmiş lakırdılarla yığınların pe-
şinden geleceğini zanneden tembelleme ve zevcelerin savuna-
cağı bir teoridir. Amaç işçileri örgütlemek olmadığından,
yığınları inmek, onların sorunlarıyla uğraşmak
böylesi kafaların sorunları olamaz. Onlar oturdukları
odalarda yığınların ayaklarına gelmesini bekleyecek-
tir. Böylesi bir anlayış sınıf mücadelesini birbirine
tercih edilecek bir sorun düzeyine indirerek Marksiz-
mi küçük bir burjuva sapmaya indirgemektedir. (Nite-
kim RAF, KIZIL TUGAYLAR kendi ülkelerindeki sınıf mü-
cadelesini önemsemeyerek savundukları görüşleri haya-
ta geçiriyorlar.) İşçilerin burada yaşadıkları mevcut
sistemle çelişkileri olduğuna göre bunlara çözüm getir-
menin zorunluluğuna göz yummak anlayışının Marksizmle
ilgisi olamaz.

İkinci bir yanlış anlayış ise Türkiye'deki sınıf
mücadelesi karşısında ilgisizlik, siyasi saflaşmada
tarafsız ve seyrisci kalma anlayışıdır. Gerekesi ne
olursa olsun bu da sorunu dar bir çerçevede, ulus çer-
çevesinde ele alan bir anlayıştır. Sınıf mücadelesinde
taraf olmak demek olan Marksizm'in sınıf mücadelesinin
ulusal biçimleri konusunda tarafsız ve ya ilgisiz ka-
labileceğini düşünmek mümkün müdür? Marksizm ve Mark-
sistler bu anlamda her ülkedeki sınıf mücadelesinde
olmuşlardır, saf tutmuşlardır. Dünyanın her yerinde
bizim saf tuttuğumuz, taraf olduğumuz devrimci kavra-
lar veriliyor. Öyleyse içinde yaşadığımız Almanya'da
da Türkiye'de de bizim bir safımız var. Olmalıdır da..

Sorun ohalde sınıf mücadelesinin enternasyonalist
karakterinin açığa çıkartılmasıdır. Bu Almanya özel
açısından da ayrı bir önem taşır. Çünkü burjuvazi
yabancı işçileri kendi işçi sınıfını bölmede, milli-
yetçi eylemlerle doldurmada bir araç olarak kullan-
ıyor. İşçileri ulus esasına göre örgütlemek ve bu
ayrılıklardan sınıf adına yararlanmak istiyor. Bu
burjuvazinin tarih sahnesinde var olduğundan beri
kullandığı çakarılmaz silahıdır. O halde sınıfa
bilinç götürecek bir kişi, özellikle bugünkü şart-
larda işçi sınıfının ulusal ayrılıklarının sahteliği
üzerine oturtmalıdır.

Soruna somut görevler itibarıyla daha yakından
eğilmek mümkündür.

(1) Burada sadece konulara nasıl bir platformda yak-
laşmak gerektiği konusundaki görüşlerimizi belirttik.
Elbette yapılması gereken her konu etrafında etraflı
öneriler sunmaktır. Bu önümüzde duran görevlerimizden-
dir.

(2) 30.9.1977 istatistiklerine göre Almanya'da 3.95
milyon yabancı vardır. Bunların 1.118 milyonu Türkiye-
li, 640 Bini Yugoslav, 570 Bini İtalyan, 328 Bini Yunan
dır.

201 Bini İspanyol, 169 Bini Avusturyalıdır. Yabancıla-
rın içinde çalışanların sayısı ise 1.869 Milyondur.
Ayrıca 100.000 kaçak Türkiyeli işçinin bulunduğu sa-
nılmaktadır.

(3) Türkiyeli işçiler tanımlamasıyla Türkiye'de var o-
lan tüm uluslardan işçileri kastediyoruz. Ve bunların
kendilerine ait ulusal özellikleri (kültür, dil vs.)
olduğu açıktır. Ama Türkiye devriminin birer unsuru
olmaları itibarıyla ve Almanya'da sorunlarının çözüm-
ünde aynı platformda bulunmaları itibarıyla bu tanım-
lamayı doğru buluyoruz.

(DEVAM EDECEK)

TÜRKİYE'DEN HABERLER

Kızılay'da binlerce kişi sıkı
yönetimin başlı uygulamaları-
nı protesto etti

1 Mart Perşembe gü-
nü Ankara'nın Kızılay sem-
tinde ikibine yakın kişinin
katıldığı bir gösteri düzen-
lenmiştir. Saat 16.00'da Sa-
kaya Caddesinde büyük bir
naka kitlesi toplanarak sıkı
yönetimin baskı uygulama-
ları protesto edilmiştir. Hal-
ka hitaben yapılan bir ko-
nuşmada, "Maraş katliamı
vesile edilerek ilan edilen sıkı
yönetimin halka karşı bas-
kı uygulamaları yürüttüğü;
buna karşılık faşist katille-
rin İpeki'nin, Maraş'ın ka-
tilerinin ellerini kollarını
sallayarak dolaştıkları, hat-
ta yeni yeni cinayet ve sal-
dımlara giriştikleri; bütün
bunların da sıkı yönetimin
halka karşı ilan edildiğini
ortaya koyduğu" belirtil-
miş. Tuzluca'yın CHP'li
muhtarının evinde kitap bu-
lundurduğu gerekçesiyle
gözetilene alınarak öldürül-
mesi olayı hatırlatılarak "sıkı
yönetim faşizme kan hal-
ka zulüm demektir" deñil-
miştir. Konuşmacı daha
sonra "Halkın faşist baskıdan
değil, özgürlük istediğini"
belirttik, "hiçbir baskı ve
zulmün halkın devrimci mü-
cadelesini durduramayacağı-
nı, zulme karşı direnişin her
koşul altında sürdürüleceği-
ni" söylemiştir.

Konuşmadan sonra
halktan yeni katılmalarla da-
ha büyüyen kitle, hep ha-
ağızdan "İpeki'nin Katili
Türkes", "Maraş'ın Katili
Nerede?", "Tuzluca'yın
Muhtarını Kim Öldürdü?",
"Faşist Baskı ve Zulüm De-
ğil, Özgürlük İstiyoruz",
"Sıkıyönetim Halka Zulüm
Faşizme Kan Demektir",
"Yaşasın Birleşik Direniş
Hareketi" sloganlarını hay-
kırmıştır.

Devrimci Yol dergisi sahibi
Mehmet Yazıcı yasa dışı ola-
rak göz altında tutuluyor.

Sıkıyönetimin ilanından sonra yasalara aykırı olarak gözaltına
alınan Devrimci Yol dergisi sahibi M. YAZICI hala Mamak'ta
tutuklu bulunuyor. Gözaltına alındıktan sonra 3 gün işkence ya-
pılarak sorguya çekilen YAZICI, uzun süredenberi yasalara aykırı
olarak gözaltında tutulmaktadır.

Askeri cezaevlerinde yasa
dışı baskı ve işkenceler
sürüyor.

Ankara'daki Mamak askeri tutukevinde, tutuklulara karşı Nazi
kamplarındaki metotlara benzer metotlar uygulanıyor. Faşist gö-
revliler tarafından tutuklulara baskı uygulanıyor. Bilindiği gibi
Mamak Cezaevi 12 Mart döneminde Nazi kamplarını aratmaya-
cak baskı ve işkencelere sahne olmuş, MHP'li faşist yöneticiler,
B.Poturna ve Metin Denli gibi faşist köpekler tutuklulara karşı
çeşitli işkence ve baskılar uygulamışlardır. Bugün de daha şimdiden
benzer girişimler sahnelenmeye başlamıştır. Muhtar, Mamak
zindanının halkımızdan aldığı ilk can oldu. Ama, yapılanların
kimse için yanma kar kalmasıcağını hiç kimse unutmamalıdır.

Şimdi faşist idarecilerin yeni bir yöntem uyguladıkları da öğre-
nmiştir. Buna göre, bir koğuşa 10 faşist 5 devrimci yerleştiril-
rek, devrimciler faşistlere dövdürülmeye çalışılmaktadır.

Türkiyeli İşçi ve Öğrenci Derneği aylık bülteni -WIESBADEN
Sahibi: T.İ.Ö.D. yönetim kurulu (V.i.S.d.P)
Yazışma adresi: Knaus str.12 A.Buldağ. 62.Wies. — fiya. 10 Pf.